

Elevtale ved Phillip Dimsits Lerer 3.c og Emilie Reinhold Christoffersen 3.w Rysensteen Gymnasium 2013

Kære medstuderende, lærere, ledere, forældre, bedsteforældre og andet godtfolk,

Vi vil gerne takke for medstuderende for pladsen på talestolen i dag. Som I ved, har vi jo ikke fået hjertens meget taletid her på skolen i løbet af de sidste tre år.

Når vi står her i dag er det med en vis ærefrygt og ydmyghed. For nok har vi snakket de sidste tre år om alkohol, tosprogede - for ikke at nævne elevdemokrati - ved hver en lejlighed der bød sig, men at få lov til at markere slutningen på en livsepoke for vores medstuderende er en kæmpe ære.

Vi vil de næste minutter tage jer igennem denne livsepoke som gymnasietiden på Rysensteen Gymnasium har været. Her er det passende at starte, hvor vi slap før; ikke med hvem vil ikke gerne være kat, men med hvem vil ikke gerne være Rysser? For hvem vil ikke gerne være en del af ånden, Rysteener-ånden? Ja, vi kan altså ikke undgå at nævne den. Det ville vi. Det blev vi. Det har vi nu været i tre år.

For at give jer et billede af hvad vi har oplevet igennem de 864.000 minutter, vil vi inspireret af ingen ringere end DR tage jer en tur igennem det, vi har valgt at kalde "Årene der gik". Vi har som årgang erhvervet os mange gode egenskaber i de seneste tre år, og selvom vi gerne ville stå og underholde med dem alle sammen har vi jo ikke hele dagen, desværre. Derfor har vi udvalgt tre ting, som vi mener kendetegner netop vores årgang.

Fortællingen om årgang 2010 Rysensteen begyndte for tre år siden bag de røde mure, hvor året forløb med tema-torsdage, Riverdance, Funkes og meget mere. Vi lærte hurtigt traditionerne at kende. Lærte hurtigt hvad det vil sige, at være en rigtig Rysser. Men en rigtig Rysser lærer ikke bare de gamle traditioner at kende – de skaber også nye – her må den velkendte sætning "*Du skaber Rysensteen, Rysensteen skaber dig, bla bla*" være passende. Hermed kommer nemlig den første ting, der kendetegner vores årgang: Vi er gode til at finde vores nicher og udnytte dem. Mange af nicherne blev fundet i 1.g, og er blevet udfoldet løbende i de tre år. Hvad mener de så egentligt med det, sidder I måske og tænker? Jo, vi mener, at vi gør noget ud af det, vi er gode til. Dem, der har passion for sport brugte energi på

frivillig idræt og SMIL-udvalg, andre har passion for at ryste røven og brugte det ikke bare på dancefloor til Rys-festerne, men også til morgensamling med Ragga-udvalg, mens helt andre fandt deres niche i dekoreringsen af skolens toiletterne - hvilket vi er mange der har sat pris på i fjerde modul. Vi er altså gode til at udnytte vores talenter. Med andre ord kan man sige: *Vi gør det godt, men ik' for godt.*

2. g gik mest af alt med august, september, oktober og citizenship, citizenship og citizenship - for ikke at forglemme Bugges Bulgariantur! Trods disse festligheder, er det denne periode af vores gymnasietid, vi vil betegne som den mest mørke og udfordrende. Året begyndte nemlig med en lukket elevkælder pga. oversvømmelse, et hav af afleveringer, vi gik november, november, november i møde, den berygtede og frygtede 2.g-depressionen begyndte langsomt at indtræffe og ikke nok med det – så skulle vi også til at tilpasse os nye rammer for skolen, nye lokaler og en ny profil.

Og her opstod den klassiske, intellektuelle kritiske sans, der også er kendetegnende for Rysenstein, som jeg jo også selv blev udsat for, da jeg noget naiv i 1.g forsøgte at lege Obama. Skepsissen lagde sig over 2.g-årgangen og vi brokkede os, gjorde vi! Hvad var det nu for noget? Hvorfor var Rysenstein i gang med en større ekspansion og så at sige i gang med at omdanne sig fra uddannelsesinstitution til turistcenter for mærkelige kulturer. Og nu må vi skuffe jer. Lige som vi gik og troede vi gjorde oprør, viser det sig, at vi ikke har været særlig rebelske.

Det kommer ikke fra os, vi er så at sige bare en slags budbringere. Vi har, inspireret af tre års AT-undervisning, været ude og samle empirisk data, denne gang ikke om det gode liv, men om jer fra selveste Gitte Transbøl eller bedre kendt som Grand Master T blandt folket. Her kan vi citere: *"I har egentlig været en ret god årgang, i har ikke gjort den store modstand mod skolen nye planer og I har altid være gode til at tilpasse jer".*

Se først og fremmest må vi jo som jeres tidligere elevrådsformænd sige, at vi tager den på vores skuldre. Det er jo i sig selv ikke et den meste hverken spændende eller prangende prædikat. Men vi vil hellere vende den om og sige; vi har forstået at tage de nødvendige kampe. Det er nemlig den anden ting, der kendetegner vores årgang: Vi er konstruktive frem for konservative – og det er bestemt ikke en dårlig ting. Med mindre man selvfølgelig er

konservativ. Og det er jo også helt fint. Vi har forstået at bruge vores energi nødvendigt. Vi forstår at så at sige "det lige meget" til nogle ting.

I 3.g er tiden mest af alt gået med at forberede sig til SRP, pleje tømmereændene efter en ansvarsfuld og fredelig Prag-tur i uge 7, tage imod gratis drinks på A-bar og være sure over Phillip og Emilies møgfald over den danske drukkultur. På trods af, at alle ikke altid har syntes at alkoholdebatter og elevrådsarbejde var lige interessant, hvilket vi selvfølgelig ikke forstår, så er den sidste og tredje ting, der kendetegner vores årgang; respekt.

Gensidig respekt, respekt for hinanden og vores forskelligheder og respekt for det man laver om det så angår politik, matematikkonkurrencer, kulturplaner eller sågar Magic-card. Det er nu engang den gensidige respekt, der som en af de essentielle ting, gør Rysensteen til så rart et sted at være.

For hvem ville ikke gerne være rysser? Spørgsmålet er essentiel i sin forstand, svaret er entydigt; det vil alle. Men hvad betyder det så? Hvad betyder det at være Rysser, og nu må vi nævne den igen; at bære den såkaldte rysensteener-ånd med sig videre i livet? Eller måske skulle vi i forlængelse af Citizenship kalde det "The Rys spirit."

Det er nok ikke udelukkende vores tilbud om udvekslingsture til Haag eller strategospil i form af Model United Nations, der får flokke til at søge dette mærkværdige sted hvert år. Nej, det er ånden. Og vi ved godt, at det er en kliché. Vi ved godt, at ånden i sig selv ikke er det centrale. Men det er vi. Vi er dem, der sørger for, at der på Rysensteen ikke er nogen 1.g-elever, der bliver smidt i vandet første skoledag. Vi er dem, der skaber rummet til rollespilsudvalg, elevrådsnørder, toiletudsmynknings-udvalg, fest-udvalg, kælder-udvalg, Emma Sehested-udvalget og musical-udvalget og Lukas Beyer, der skifter udvalg som vi andre skifter underbukser. Vi er dem, der skaber det åbne og imødekommende miljø som 9. klasse-elever hvert år bliver draget af - For ikke at snakke om deres mødre!

Vi er Rysensteener-ånden, og nu har vi givet den videre til en ny årgang. Men en ting er fuldstændig sikkert: At vi vil altid være Ryssere, og vi vil altid have det til fælles, at også når vi om 30 år møder hinanden på en strandbar i Thailand, så vil vi kigge på hinanden og vide, at det vi havde til fælles var vores tre år på et sted, der ikke udelukkende gjorde deres

samfundspiligt i form af en glimrende uddannelse, men også det sted, der gjorde os til hele mennesker. Et sted hvor, der var plads til alle. Et sted, hvor vi lærte, at vi alle er forskellige.

Spørgsmålet er imidlertid om den danske gymnasieskole efter tre gode år har levet op til dets standard? For nu kan vi muntre og med huen på stille os selv spørgsmålet, om vi er alment dannet, eller i virkeligheden hvad vil det sige at være alment dannet? For er almen dannelse, at vi kan skrive en SRP på to uger, eller at vi mere eller mindre har lært at aflevere vores ting til tiden "lol". At vi kan nævne de tre vigtigste principper i videnskabsteori og at den hermeneutiske spiral er blevet vores bedste ven? Eller er vores almene dannelse i virkeligheden også, at vi nu går herfra, som voksne mennesker, der i løbet af tre år har lært at reflektere og argumentere. Er vores almene dannelse ikke at vi lært at vi ikke alle ens, men at der skal være plads til alle. Og er vores almene dannelse ikke, at vi i løbet af tre år har lært at være sociale væsner, der nu ved at verden ikke altid kun drejer sig om mig, mig, mig.

At vi har lært, at hverken Lene Schjødt eller Gitte Transbøl kommer og vækker os den mandag morgen i august hvor virkeligheden rammer os. Hvor vi så virkelig skal bruge den dannelse alle snakker så meget om. Hvor vi skal bruge det vi har lært af vores entusiastiske, dygtige lærere og af hinanden her på Rysensteen. Hvor vi virkelig skal bruge de tre ting, som vi har stået og prædiket om de sidste 8 minutter; vores talenter, vores respekt og vores konstruktive tilgang!

Tak for tre fantastiske år Rysensteen og tusind tak for ordet!